

Wandering “รัก” พาตัว

ความสับสนที่โลกไม่เข้าใจ

流浪の月

นาจิสะ ยู
เขียน

ฉัตรขวัญ อติสัย
แปล

รักพาตัว

流浪の月

นางิระ ฐุ เขียน

ฉัตรขวัญ อดิษฐ์ แปล

“รัก” พาดัว 流浪の月

นาจิระ ยู เชียน
ฉัตรขวัญ อติชัย แปล

RURO NO TSUKI

Copyright © 2019 Yuu Nagira

Thai translation rights arranged with TOKYO SOGENSHA CO., LTD.
through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟง บริษัท บ๊อค ไทม์ จำกัด

นาจิระ, ยู.

“รัก” พาดัว.– กรุงเทพฯ : บ๊อค ไทม์, 2565.

296 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ฉัตรขวัญ อติชัย, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0408-6

ประธานกรรมการบริหาร
กรรมการผู้จัดการ
ที่ปรึกษา
บรรณาธิการบริหาร
บรรณาธิการต้นฉบับแปล
บรรณาธิการเล่ม
ออกแบบปกฉบับภาษาไทย
ศิลปกรรม
พิสูจน์อักษร
ฝ่ายการตลาด
ฝ่ายขาย
ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์
จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ
อลีน เฉลิมชัยกิจ
ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ
วรุฒม์ ทองเชื้อ
ชลภา เจริญวิริยะกุล
รุจี บุญยมาลิก
อโณมา อรสุทธิกุล
ยุพา แจ่มสุข
ฐิติรัตน์ ศิริเมือง
อัคคณัฐ ชุมนุม
มนัญชยา ศิริวงษ์
สุรินทร์ บุระณา
บริษัท บ๊อค ไทม์ จำกัด
214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด
เขตจอมทอง กทม. 10150
โทรศัพท์: 0 2415 2621, 0 2415 6507

จากใจสำนักพิมพ์

สายลมและฝนพรำ... บรรยากาศเย็นฉ่ำแต่กลับมีสองหัวใจอันหนาวเหน็บ
ความเดียวดายที่เกิดขึ้นไม่มีใครมองเห็น มีเพียงใจที่สัมผัสได้ และพวกเขา
ต่างเชื่อมโยงกันด้วยความรู้สึกนี้

เกิดเหตุเด็กหญิงหายตัวไปอย่างปริศนา ในข่าวต่างรายงานว่าเธอถูก
ลักพาตัวไป แต่ไม่ใช่อย่างที่คิด เธอเต็มใจไปกับเขา เขาก็พอใจจะเป็นที่รักให้
กับเธอ บ้านหลังนี้เกิดเป็น Safe Zone และสร้างความผูกพันระหว่างกัน

เด็กหญิง 9 ขวบกับหนุ่มโลลิตาคอนความสัมพันธ์นี้ไม่อาจไปต่อเมื่อโลก
ล่วงรู้ พวกเขาต้องแยกจากกัน แต่เพราะโชคชะตาทำให้ได้หวนกลับมาเจอกัน
อีกครั้ง ความทรงจำ บาดแผล และบางอย่างในใจยังคงอยู่ ซาราสะและฟูมิ
2 ตัวละครขอร่วมถ่ายทอดเรื่องราวความสัมพันธ์เศร้าร้ายรอนแต่สุขสมอยู่ในที่
จริงๆ แล้วจำเป็นต้องให้คนทั้งโลกมาตัดสินด้วยหรือ จะรักแบบนี้หรือ
รักแบบไหน...เราต่างหากที่เป็นคนเลือก

สำนักพิมพ์ได้ฟังข้อฝากโอบกอดหัวใจของพวกเขาในวันที่โลกไม่เข้าใจ
และสำหรับทุกคน...อยากให้ “รัก” พาตัวคุณไปที่ใด?

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ

จากใจนักแปล

นิยายเรื่องนี้หยิบยกประเด็นปัญหาเรื่องการตัดสินคนอื่นตามข้อมูลจำกัดที่เรามีซึ่งอาจจะจริงบ้างเท็จบ้างได้ดีมากค่ะ สะท้อนให้เห็นว่าเราไม่ควรด่วนตัดสินคนอื่นเพราะยากเหลือเกินที่จะมีใครรู้ความจริงไปมากกว่าพวกเจ้าตัวที่เกี่ยวข้อง แล้วยังแสดงให้เห็นปัญหาที่มาพร้อมวิวัฒนาการทางอินเทอร์เน็ต ร่องรอยทางดิจิทัลเป็นสิ่งที่น่าหวาดหวั่นเหลือเกินเพราะมันจะคงอยู่ในอินเทอร์เน็ตไปชั่วนิรันดร์ หากใครบางคนถูกกล่าวหาว่ามีความผิดทั้งที่บุคคลนั้นไม่ได้มีความผิดจริง แต่ข้อมูลที่แพร่กระจายในอินเทอร์เน็ตที่ตราว่าบุคคลนั้นผิดเสียแล้ว ข้อมูลพวกนั้นก็จะตามหลอกหลอนไปชั่วชีวิต หรือต่อให้บุคคลนั้นทำผิดจริง ข้อมูลที่เหลืออยู่ตลอดกาลในอินเทอร์เน็ตก็อาจเป็นอุปสรรคขวางกั้นการเริ่มต้นชีวิตใหม่ของใครบางคนได้ คงเป็นประเด็นที่ต้องขบคิดกันไม่รู้จบต่อไป

ฉันรักสำนวนภาษาและวิธีถ่ายทอดเรื่องราวของอาจารย์นาจระ ผู้เขียนเรื่องนี้มากเลยค่ะ จุดที่น่าจับตามองคือทักษะการใช้สัญลักษณ์และการเปรียบเปรยต่างๆ ที่ลึกลึกลับซับซ้อน ทั้งยังพรรณนาอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครได้บาดลึก รวดเร็ว และซาบซึ้ง น่าทึ่งตรงที่ทุกตัวอักษรของอาจารย์ไม่สูญเปล่าเลยสักตัว ทุกตัวอักษรมีความหมายและอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมจะลงตัวไปหมดทุกอย่าง แล้วอาจารย์ยังเก่งเรื่องดึงคำออกไปในช่วงต้นเรื่องและที่หย่อนไว้ตามรายทางมาขมวดปมช่วงกลางกับท้ายเรื่องให้เสียดแทงในหัวใจได้ดีมากจริงๆ

หวังว่าผู้อ่านจะซาบซึ้งไปกับเรื่องราวเหมือนอย่างที่ผมซาบซึ้งกับการแปลนิยายเรื่องนี้ค่ะ

ฉัตรขวัญ อดิศัย

สารบัญ

บทที่ 1	เรื่องราวของเด็กสาว	9
บทที่ 2	เรื่องราวของเธอ I	13
บทที่ 3	เรื่องราวของเธอ II	67
บทที่ 4	เรื่องราวของเขา I	264
บทที่ 5	เรื่องราวของเธอ III	279
บทสุดท้าย	เรื่องราวของเขา II	285

บทที่ 1

เรื่องราวของ เด็กสาว

ร้านแฟมิลีเรสเทอรองต์ในวันหยุดมีลูกค้าคับคั่ง บริการเดินชวักไขว่ ภายในร้านซึ่งเต็มไปด้วยเสียงเจี๊ยวจ๊าวของเด็กๆ เสียงดูว่าของพ่อแม่ และเสียงหัวเราะสรลเสเฮฮาของพวกกลุ่มนักเรียนนักศึกษา

“น้ำแข็งใสราดลูกท้อสดกับครีมสดค่ะ”

น้ำแข็งใสที่ตกแต่งสวยงามถูกนำมาวางหน้าเด็กสาว

“อยากกินเจ้านี่มาตลอดเลย นี่ลูกท้อสดๆ ไม่ใช่ลูกท้อกระป๋องสินะ” เด็กสาวทำตาเป็นประกายระยิบระยับ ชายหญิงคู่หนึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม อายุประมาณเกือบสามสิบ ยังอ่อนวัยเกินกว่าจะมีเธอเป็นลูก ดวงตาของผู้ชายจับจ้องผลไม้ที่มีเจลเคลือบเงา¹

“น้ำแข็งใสกับครีมสดเป็นการจับคู่ที่แปลกดีแฮะ”

“ก็ปกตินี่”

เด็กสาวงุนงง

“สมัยฉันยังหนุ่ม ไม่มีของแบบนี้”

“พูดจาเหมือนลุงแก่ๆ เลย”

“ไม่ใช่แค่เหมือน ฉันเป็นลุงแล้วต่างหาก”

ชายคนนั้นยื่นยื่นค้อน เด็กสาวกะพริบตา

¹ Nappage เป็นแยมหรือเจลที่ใช้เคลือบเงาผลไม้สำหรับทำขนม เพื่อให้ดูสดใหม่สีสันสดใส น่ารับประทาน ส่วนประกอบหลักคือน้ำ น้ำตาล และเพกทิน

“เหวอ ปีนหน้าจะอายุสี่สิบแล้วสินะ ดูไม่ค่อยเปลี่ยนจากตอนเพิ่งรู้จักกัน เวลาสองคนนั่งข้างกัน เหมือนอายุพอๆ กันเลย”

“อีกไม่นานฉันจะดูแก่กว่าแล้ว”

ผู้หญิงใช้มือสองข้างทำคางอย่างน่าเวทนา จังหวะที่เด็กสาวหัวเราะ โทรศัพท์มือถือที่วางบนโต๊ะก็สั่น เด็กสาวดูหน้าจอ จากนั้นกลับมาคุยต่อทันทีเหมือนไม่ได้สนใจมัน

“ไม่ตอบจะดีเหวอ”

“อ้อ จากแม่นะ บอกว่าคืนนี้จะค้างข้างนอก”

เธอก้มหน้าก้มตา อธิบายเพิ่มว่าไปเดทกับแฟนหนุ่มอีกแล้วนะ

“ฉันไม่เป็นไรหรอก คำนกับการอยู่บ้านคนเดียวมาตั้งนานแล้ว อีกอย่างแฟนหนุ่มคราวนี้น้ำตาไม่ไหล่อ แต่ทำทางใจดี ถ้าแต่งงานกัน ฉันก็จะได้สบายใจ”

“ตกลงใครเป็นแม่ใครเป็นลูกกันแน่”

“ลูกที่มีแม่ใช้ไม่ได้ก็แกร่งแบบนี้แหละ”

โทรศัพท์มือถือสั่นอีกครั้ง เด็กสาวชะเง้อดูหน้าจอด้วยความคิดว่าเข้าข้าง

“อ๊ะ เพื่อนโทรมา ขอโทษนะ ออกไปข้างนอกเดี๋ยว”

พอเด็กสาวลุกพร้อมโทรศัพท์มือถือในมือ บทสนทนาของโต๊ะข้างๆ ก็หยุดลง สายตาของพวกเด็กหนุ่มตริ้งอยู่กับขาเรียวยาวที่เหยียดยื่นจากกระโปรงของเด็กสาว พวกเขากระซิบกระซาบกันอย่างตื่นเต้นว่าขาเล็กชะมัด เด็ดวะ เธอเมินเสียงเหล่านั่นแล้วเดินผ่านระหว่างโต๊ะ

“โอ้ย อยากให้โรงเรียนม.ปลายของเรามีสาวเด็ดๆ แบบนั้นบ้างจัง”

เด็กหนุ่มคนหนึ่งเอ่ยขณะเคลิ้มมองขาของเด็กสาว

“เด็กคนเมื่อก็เพ็งม.ต้นไม่ไช้ริ”

“ม.ปลายมั้ง”

“แต่งหน้าให้ดูเป็นผู้ใหญ่นะสิ”

“จริงดิ จีพวกเราก็เป็นโลลิตอน² ดิวะ”

“ถ้าน่ารักซะอย่าง ฉันก็โอเคกับเด็กม.ต้น”

“อย่างแกมีแววจะลักพาตัวเด็กผู้หญิงนะเนี่ย”

พวกเขาล้อเล่นใหญ่เล่นโตว่าคึกๆๆ ทั้งที่พวกตัวเองก็ยังเป็นแค่นักเรียนมัธยมปลาย

“จะว่าไปปีก่อนก็มีคดีลักพาตัวเด็กผู้หญิงที่เพิ่งอายุไม่เท่าไหนนี่นะ ตกลงเจตตัวยัง”

ทุกคนหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาเริ่มเช็กข่าวเพราะไม่มีใครรู้ คดีคล้ายคลึงกันในอดีตโผล่มาเต็มไปหมด จึงต้องใช้เวลากว่าจะหาคำตอบพบ

“เหวอ เจตดรามามาแล้ววะ ชั่ววินาทีที่นักศึกษาชายที่ลักพาตัวเด็กผู้หญิงอายุเก้าขวบโดนจับกุม ดูดิ มีคลิปด้วย เด็กผู้หญิงร้องไห้ใหญ่เลย”

ทุกคนชะโงกดูจอโทรศัพท์มือถือที่เขายื่นให้

‘พม่ พม่’

เสียงร้องไห้ของเด็กผู้หญิงตัวน้อยดังจากโทรศัพท์มือถือ สามีภรรยาวัยชราที่นั่งโต๊ะทางซ้ายขมวดคิ้วไม่ชอบใจ ชายหญิงโต๊ะทางขวาดื่มหกแปะไม่รู้ไม่ชี้ อาจเพราะไม่อยากข้องแะด้วย

“นี่ ย้ายบ้านคราวหน้าอยากไปอยู่ที่ไหนเหวอ”

ผู้หญิงถามผู้ชายขัดเสียงไม่น่าอภิมรย์ บริกรสาวที่เดินมาเติมกาแฟให้เลิกคิ้วข้างหนึ่งเมื่อได้ยินน้ำเสียงระรื่น

“บ้านนี้เจอนินเยอะ คราวหน้าย้ายไปอยู่ที่ราบน่าจะสบายกว่า แต่อยากได้ทีวิวสวยๆ จังน้ำ ทุกเข้าพอเปิดหน้าต่าง จะได้เจอทิวทัศน์งดงามแผ่กว้าง ภูเขา ทะเล หรือป่าก็ได้ นี่ ที่ไหนดีล่ะ”

“เอาที่เธอชอบได้เลย ฉันแค่ตามเธอไป”

เขายิ้มเจื่อนแล้วตอบ ขณะรินกาแฟบริกรสาวถอนหายใจสั้นๆ ด้วย

² คำย่อของคำว่าโลลิตา คอมเพล็กซ์ หมายถึง การที่ผู้ใหญ่รู้สึกสนใจเด็กสาวหรือเด็กผู้หญิงในเชิงรักๆ ใคร่ๆ และในทางเพศ

ความคิดว่าท่าทางมีความสุขกันดีจัง จากนั้นเดินกระฉับกระเฉงไปให้บริการลูกค้าคนอื่นๆ ในร้าน ที่อยู่ข้างกับชายหญิงซึ่งคุยกันว่าที่โน่นก็ดีที่นี้จะว่าไง เหล่านักเรียนมัธยมปลายยังเขม่นมองคลิปวิดีโอที่ชวนให้ว่าวุ่นใจ

‘ฟูมึ่ ฟูมึ่’

“โลลิตอนี่มันป่วยซัดๆ ประหารไปให้หมดทุกคนก็ดีหรอก”

ใครบางคนพิมพ์

บทที่ 2

เรื่องราวของเธอ I

“ก็ไอศกรีมกับข้าวมันไม่เหมือนกันนี่นา”

โยโกะจึงบอกขณะเดินสะพานกระเป๋ารေနเซล³ กลับบ้าน แนนอนว่าข้าวกับไอศกรีมไม่เหมือนกัน ข้าวเป็นสิ่งที่พองตัวอย่างทรงพลัง ส่วนไอศกรีมเป็นสิ่งที่ละลายอย่างอ่อนแรง ฉันชอบทั้งคู่

“ไอศกรีมไม่มีสารอาหาร ทำให้ฟันผุ แล้วก็อ้วนด้วย”

ฉันเออออฟังโยโกะจึงพูด เนื้อหาจนถึงตอนนี้ยังเหมือนที่ครูและป้าพูด ต่อจากนี้ต่างหากคือของจริง ฉันเตรียมตัวรับมือ แต่โยโกะจึงครุ่นคิดนิดหน่อย แล้วสรุปว่าก็ประมาณนั้นแหละ จังหวะนั้นเราเดินมาถึงสนามเด็กเล่น โยโกะจึงวางกระเป๋ารေနเซลไว้โคนต้นไม้ วิ่งไปหาทุกคนที่มาถึงก่อนแล้ว

“ซาราสะจัง เร็วเข้า”

เธอโบกมือว่าเร่งสุดใจ ฉันวางกระเป๋ารေနเซลอย่างอ่อนใจ หูหึ่งแรงมาก เพิ่งซื้อมาใหม่ หนึ่งจึงยังไม่ลืมลงแม้แต่บ่อย

ฉันเคยใช้กระเป๋าคาร์ตาเบล⁴ มาจนถึงอายุเก้าขวบ มันเป็นกระเป๋าทวิเศษมาก สีฟ้าสดใส หน้าตาเหมือนกระเป๋าเป้แบนๆ

*

³ กระเป๋านักเรียนสำหรับสะพานหลัง ทำจากหนังเทียม นักเรียนประถมในประเทศญี่ปุ่นใช้กันเป็นส่วนใหญ่

⁴ กระเป๋าทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า มักทำจากผ้าไนลอน ใช้เป็นกระเป๋านักเรียนในประเทศฝรั่งเศส

“ซาราสะขอบใจไหน”

พอกับแม่เคยถามฉันสมัยก่อนเข้าโรงเรียนประถม

ไม่ใช่แค่กระเป๋ เวลาทั้งคู่เลือกอะไรจะถามความเห็นของฉันเสมอ กระเป๋าแรนเซลสีแดงที่พ่อยืมจากคนรู้จักกับกระเป๋าคาร์ตาเบลที่แม่ยืมจากเพื่อน นอกจากนั้นยังมีพวกกระเป๋าสะพายข้างและกระเป๋ากีฬา ฉันถูกใจกระเป๋าคาร์ตาเบลตั้งแต่แรกเห็น ชอบการจับคู่ของสีน้ำเงินกับสีขาวอยู่แล้วด้วย ฉันเลยเฝ้าคอยจะได้สะพายกระเป๋าสีฟ้าและสวมชุดเดรสสีขาว ลองกระเป๋ากับคนอื่นด้วยแล้ว แต่กระเป๋าสะพายข้างทำให้เจ็บด้านในศอก ส่วนกระเป๋ารันเซลใหญ่เกินไปสำหรับคนตัวเล็กแบบฉัน ทำให้ดูเทอะทะ แถมหนักด้วย

“พ่อว่ามันเบากว่าสมัยก่อนแล้วนะ”

พอยกกระเป๋ารันเซลลอยหวิวด้วยมือเดียว

“ต้องเอาหนังสือเรียนใส่ในนั้นอีก แคมั้หนักก็มีความผิดในตัวของมันเองแล้ว”

แม่ชี้ขาดราวกับผู้พิพากษา

“คุณอากริณะ แ่กระเป๋าทิ้งงานก็ไม่อยากถือแล้ว”

“ก็พอถือแล้วมันแกว่งมือไม่ได้นี่นา”

แม่เป็นคนไม่อดทน จึงไม่มีพวกแม่ๆ เป็นเพื่อนสักคน แต่แม่ไม่แะแะเรื่องนั้นแม้แต่บ่อย เวลาพวกแม่ๆ คบหาเป็นเพื่อนกัน ดูจะมีเรื่องน่าสนุกมากมาย ดูภาพยนตร์ รับชมดนตรี ดื่มเหล้าในเวลาที่ยากดื่มได้ทั้งเช้าและกลางวัน แต่แม่บอกว่าแม่ยุ่งเพราะชอบอยู่กับพ่อและฉัน ไม่แบ่งเวลาไปทำเรื่องน่าเบื่อหรอก

ในทางกลับกัน พ่อทำงานที่สำนักงานเขตและต้องครบารักษาสัมพันธ์กับคนที่ตัวเองไม่ชอบทุกวัน แม่ชมเสมอว่ามินาโตะคุงเก่งมาก ยอดเลย รักที่สุด

สมัยก่อนพอกับแม่รู้จักกันในงานเทศกาลดนตรีกลางแจ้ง นักร้องนำ

ของวงที่หมายตาเสียชีวิตเมื่อหลายปีก่อน นักกีตาร์จึงควมตำแหน่งนักร้องนำด้วย ขณะดนตรีเต็มเต็มทุกเซลล์ตั้งแต่กระหม่อมจรดปลายเท้า แม่เชื่อมั่นว่าดวงวิญญาณของนักร้องนำที่เสียชีวิตลงมาประทับร่าง

“ผี? ไม่น่ากลัวหรอก”

พอฉันถาม แม่แก่วาวิญญาณ ไม่ใช่ผี ฉันว่ามันก็เหมือนกัน แต่แม่บอกว่าวิญญาณเป็นพลังงานที่แข็งแกร่งและบริสุทธิ์กว่า ฟังแล้วไม่เข้าใจสักนิด ซึ่งก็เป็นปกติ แม่ชอบพูดเรื่องที่ฉันไม่ค่อยเข้าใจ พ่อบอกว่าคุณอาภิรเป็นคนที่ชอบใช้ความรู้สึกและสัญชาตญาณ พวกคุณบ้าในแมนชั่นเดียวกันก็แอบซุบซิบกันวามแม่เป็นพวกหลุดโลก

ฉันไม่เข้าใจความหมายของคำว่าหลุดโลก จึงลองถามพี่บรรณารักษ์หญิงผู้ดูทรงความรู้ พอขอให้เธออธิบายแบบที่ฉันน่าจะเข้าใจ พี่สาวคนนั้นกระดกสะพานแว่นขึ้นลงสองสามที แล้วตอบว “คนพิลึกที่ทำอะไรตามจังหวะของตัวเองมากเกินไป” อย่างนี้เอง ฉันเข้าใจแล้ว

สมัยยังสาวแม่ทำอะไรตามจังหวะของตัวเองและพิลึกพิลั่นสุดกู่ยิ่งกว่านี้ แม่หันไปมองข้างตัวระหว่างสัมผัสถึงดวงวิญญาณของนักร้องนำซึ่งไม่อยู่บนโลกนี้แล้ว และสบตากับพ่อที่ใบหน้าเปรี๊ยะเป็นน้ำตาเช่นเดียวกับตัวเอง หลังจบเพลงสุดท้าย ทั้งคู่ถามกันและกันให้แน่ใจวามาอะะมาจริงว แม่ละไ้ววไครมาแต่ทั้งสองก็สื่อความหมายถึงกันได้ แล้วกอดกันร้องไห้

“ตอนนั้นแม่ตัดสินใจวว่าจะแต่งงานกับมินาโตะคุง”

ไม่ใช่อยากแต่ง แต่ตัดสินใจแน่วแน่ววว่าจะแต่ง สมกับเป็นแม่ แล้วสามเดือนหลังจากนั้นทั้งคู่ก็แต่งงานกันจริงว ยอดไปเลย แม่ไม่ถูกโรคกับคำวารอบคอบ

วันนั้นฉันฟังจุดเริ่มต้นความรักของทั้งคู่ที่ได้ฟังมาหลายรอบแล้วเหมือนเคย ตอนนั้นพ่อทำหน้าจริงจัง แต่เมื่อก่อนเป็นคนประเภทเดียวกับแม่ที่นิสัยพิลึก ฉันเลยคิดว่าพ่อแค่ซอมนั่นไ้ว ที่จริงเป็นคนพิลึกเหมือนแม่

นั่นแหละ ถ้าอย่างนั้นลูกสาวคนเดียวของคนพิลึกสองคนอย่างฉันล่ะ

สักวันฉันจะกลายเป็นคนพิลึกด้วยหรือเปล่า

ฉันครุ่นคิดอย่างนั้นขณะปั่นดินน้ำมันบนโต๊ะเตี้ยในห้องนั่งเล่น ทว่า
ตั้งสมาธิไม่ได้เลย ดินน้ำมันเหนียวมาก ระหว่างทำหน้ามู๋ปั่นหน้าแมวไม่
ได้ตั้งใจสักที แม่บอกว่าเหม็น ยกนิ้วบีบจมูกอยู่ในอีกฟากของเคาน์เตอร์
ครัว

“การบ้านนะ ทนน้อยนะ”

“แม่ไม่ชอบอดทน แล้วมันก็เหม็นจนแม่ไม่มีอารมณ์ทำกับข้าว”

“จะทำกับข้าวเหรอ”

แม่ทำอาหารเก่ง ทั้งที่เป็นอย่างนั้นกลับทำเฉพาะเวลาอยู่ในอารมณ์
อยากทำ ปกติครอบครัวเราเลยมักได้กินกับข้าวที่ทำเก็บไว้ไม่กี่กับข้าวที่
ขายในซูเปอร์มาร์เก็ต ส่วนเวลาดูภาพยนตร์ที่บ้าน แม่ไม่คิดจะทำอาหาร
เลยตั้งแต่แรก หันมาเตรียมข้าวโพดคั่วแบบถังกับไอศกรีมอย่างเบิกบาน
แล้วโทรศัพท์สั่งพิซซ่ามาเป็นอาหารจานหลัก

พอได้ยินว่าคืนนี้แม่จะทำแกงกะหรี่เนื้อบด ฉันทุบดินน้ำมันที่
ไม่เหมือนแมวจนแบน ยัดมันใส่กล่องแล้วปิดฝา เหม็นด้วย ชี้เกียจด้วย
เล็กป็นดีกว่า

ฉันล้างมือให้สะอาดแล้วเข้าไปช่วย ขึ้นตอนแค่เอามีดหั่นผักให้
ละเอียด แล้วเอาไปผัดกับเนื้อบดแท้ๆ แต่แกงกะหรี่เนื้อบดของแม่อร่อย
เหาะ แม่บอกว่าจุดสำคัญอยู่ที่กระเทียม แอปเปิล และสมุนไพรนะ จาก
นั้นเอาตะหลิวคนในกระทะพร้อมฮัมเพลง

แม่เอ่ยว่ามาทำแทนแป๊บหนึ่งสิ แล้วยื่นตะหลิวให้ฉัน จากนั้นหยิบ
ขวดบอมเบย์ แชนไฟโร⁵ สีฟ้าแสนอร่อยจากชั้นวางของ คนมันให้เข้ากันกับ
กรีนเปปเปอร์มินต์สีเขียวดังทุ่งหญ้ากลางฤดูร้อน น้ำเลมอน น้ำเชื่อม และ
โซดา จากนั้นรินใส่แก้วใบใหญ่ที่มีน้ำแข็งอัดแน่น แม่หรีตามองเหล้าสีเขียว

⁵ ซ้อยี่ห้อเหล้าจินของบริษัทบอมเบย์ สปริตส์

อ่อนที่สำเร็จออกมา แล้วดื่มมันพรวดๆ จนเหมือนได้ยินเสียงอื่นๆ ทำถนัดของแม่คือการดื่มเหล้าให้ดูน่าอร่อย เล็บของแม่ทำสีที่มีกลิ่นเตอรวิ้งวับ เข้ากันดีกับเหล้าสีเขียวอ่อน สีเดียวกับไอศกรีมรสฟอปปิง ชาวเวอร์⁶ ยี่ห้อบาสกิน ร็อบบิ้นส์

แม่บอกขอบใจที่ช่วยนะ เอาตะหลิวคืนจากฉัน จากนั้นง่วนกับการทำแกงกะหรี่เนื้อบดพร้อมแก้วในมือข้างหนึ่ง แม่ชอบทำอาหารเป็นงานอดิเรกโดยไม่ถูกบังคับ เพราะเป็นงานอดิเรกก็เลยทำอาหารอย่างอารมณ์ดี ดื่มเหล้าอย่างสนุกสนานและฮัมเพลงไปด้วย

“กลิ่นหอมจัง”

พ่อตื่นจากนอนกลางวัน หมู่นี้พ่อเหนื่อยง่าย วันหยุดที่ไรเป็นต้องนอนกลางวันเสมอ แขนเหมือนกึ่งไม้ผอมยื่นโผล่จากแขนเสื้อยืด

“พ่อ วันนี้มีแกงกะหรี่เนื้อบด พ่อก็ชอบสินะ”

“ชอบที่สุด”

ฉันกับพ่อแตะมือไฮไฟฟ์กัน สำหรับพ่อที่ตัวสูงคงเป็นโลว์ไฟฟ์มากกว่า

“คุณอาการิดื่มของดีอยู่นี่นา”

พ่อถามพลางโอบเอวแม่

“เอเมอรัลด์ คูลเลอร์ มินาโตะคุงดื่มด้วยไหม”

พ่อตอบอื้อแล้วพยักหน้า เขาหอมแก้มแม่ ทั้งคู่หอมแก้มกันบ่อย ทั้งตอนเอ่ยอรุณสวัสดิ์ ราตรีสวัสดิ์ ไปก่อนนะ กลับมาแล้วเหวอ เป็นเรื่องธรรมดาของบ้านเรา แต่เป็นเรื่องเหลือเชื่อสำหรับเพื่อนร่วมห้องของฉัน เด็กผู้ชายเคยล้อเลียนเสียงดังว่าบ้านยัยนี้ทะเล้ง ทำเอาฉันตกอกตกใจมาแล้ว

“หนูซงให้”

ฉันหยิบขวดบอมเบย์ แสฟไฟร์จากชั้นวางของ

“ซาราสะซงเป็นเหวอ”

“เป็นสิ เห็นอยู่เมื่อกี้นี่นา พ่อไปอาบแดดก่อนเถอะ”

⁶ ไอศกรีมรสช็อกโกแลตมินต์ที่ใส่เกล็ดน้ำตาลแตกเปาะเปะในปาก

ฉันสั่งให้พ่อไปที่ระเบียบ พ่อตัวผอม ผิวขาว ร่างกายดูอ่อนแอ
อ่อนแอก็ไม่ใช่ไร แต่อยากให้พ่อแข็งแรง

ฉันขงเอเมอร์ลด์ คุณเลอรด้วยชั้นตอนเดียวกับแม่ แล้วให้แม่ซิม
ปิดท้าย แม่คนคือกเทลดด้วยชั้นบารเรียวยาว เหยาะหนึ่งหยดใส่หลังมือ
ตัวเองแล้วเลียแล็บ พ่อบอกว่าการเคลื่อนไหวของแม่ที่เคยทำงานพิเศษ
เป็นบารเทนเดอร์นั้น เห็นได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญ ฉันดีใจที่เห็นแม่ทำนั้นเป็น
วงกลมทำนองว่าโอเค

“คุณลูกค้า ขออภัยที่ให้รอกะ”

ฉันเอามันไปให้พ่อที่นั่งกอดเขาอยู่หน้าหน้าต่างบานเลื่อนเต็มบาน
ตรงระเบียบ

“ขอบใจมาก อันนี้ค่าเหล้า”

พ่อเด็ดมะเชื่อเทศจิวส์แดงกำลูกหนึ่งทีปลุกตรงระเบียบมาใส่เข้า
ปากฉัน ฉันค้อมศีรษะบอกว่าไว้มาใช้บริการอีกนะคะ แล้วกลับไปที่ครัว

“เสร็จแล้วจ้ะ”

แม่พูดเหมือนเด็กๆ ปิดแก๊ส เดินสวนกับฉันไปหาพ่อ สลัดยังไม่เสร็จ
เลยแต่บอกว่า ‘เสร็จแล้ว’ หมายความว่าอย่างไร แต่ช่วยไม่ได้ แม่รักพ่อ
ที่สุด ทั้งคู่อยากอิงแอบแนบชิดกันอย่างสนิทสนมอยู่เสมอ

ทั้งสองนั่งข้างกัน เสียงแก้วชนกันดังกรังลอลยแว่วมาเข้าหูฉันด้วย ฉัน
หยิบไซเดอร์⁷ จากตู้เย็น เทใส่แก้วที่น้ำแข็งอัดแน่น แล้วเหยาะสี่ผสมอาหาร
สี่เขียวลงไปหนึ่งหยด คนให้เข้ากันจนไซเดอร์ใสถูกย้อมเป็นสีเอเมอร์ลด์
คุณเลอรเสร็จแล้วยกแก้วไปนั่งแทรกระหว่างทั้งคู่

“ซาราสะก็ดื่มเหล้าด้วยเหรอ”

“อ้อ ดื่มเหล้า”

แม่กับฉันขยิบตาให้กันพร้อมหัวเราะคิกคัก

⁷ เครื่องดื่มชอปต์ดริงก์ที่มีส่วนผสมหลักเป็นน้ำโซดา น้ำเชื่อม สารแต่งกลิ่น และกรด
มะนาว

พ่อหลุดหัวเราะอยู่ข้างๆ เราสามคนยกแก้วชนกัน

วันเกิดปีที่แล้ว ฉันนึกจำที่เห็นแม่กับพ่อดื่มเหล้าสี่สวย เลยขอให้ซื้อ
สี่ผสมอาหารที่ใช้สำหรับทำขนม เราสามคนทำไซเดอร์สีสันต่างๆ เหมือน
ทดลองทำอาหาร ฉันถูกใจไซเดอร์ที่ได้จากการผสมสีแดงกับสีน้ำเงินเข้า
ด้วยกัน กลายเป็นไซเดอร์สีม่วงเหมือนดอกสุมิระ^๘ ที่บานในฤดูใบไม้ผลิ
ระหว่างฉันมองมันอย่างหลงใหล พ่อถ่ายรูปโพลารอยด์ภาพนั้นเก็บไว้

ฉันดีใจเลยทำเรื่องบ้าบอ เผลอเอารูปถ่ายไปโรงเรียนให้เพื่อนไม่
ก็คนดู คุยกันเจี๊ยวจ๊าวอย่างหาโอกาสได้ยากว่าน่ารักดีเนอะ คราวหน้ามา
ทำด้วยกันเถอะ

“สี่เดียวกับไวโอเล็ต ฟิชช์เลยนะ”

“มันคืออะไรหรอ”

“ชื่อเหล้า”

“คานาอิดื่มเหล้าอยู่หรอ”

เด็กในกลุ่มหัวใจประจำห้องอยู่ใกล้ๆ พอดีก็เลยถาม เจ้าตัวชะงัก
มาดูรูปถ่าย เมื่อเห็นขวดเหล้าของแม่กับพ่อก็พูดว่าคานาอิกำลังดื่มเหล้า
อยู่ในรูป กลายเป็นปัญหาในชั่วโมงโฮมรูมก่อนจะกลับบ้าน ฉันงงวย แต่
ก็ลุกขึ้นยืนแล้วตอบว่า

“อันนั้นมันไซเดอร์ค่ะ”

“ไซเดอร์สีแบบนั้นไม่มีหรอกค่ะ!”

“ใสสี่ที่เอาไว้มานมไงคะ”

“ถ้าจริงตามนั้นก็เอาหลักฐานมาให้ดูสิคะ!”

หลังถกเถียงกันบ้าบอ ครูประจำชั้นกับบอกให้เอาสี่ผสมอาหารมา
โรงเรียน แม่พูดคำเดียวอย่างไม่ใยดีว่าไร้สาระ พ่อชี้ให้เห็นอย่างสุ่มๆ ว่า
ถึงเอาของที่ว่าไป มันก็ไม่ใช่หลักฐานว่าซาราสะไม่ได้ดื่มเหล้า

เป็นไปตามที่พ่อบอก ข้อสงสัยว่าฉันดื่มเหล้าคลี่คลายลงอย่าง

^๘ ดอกไวโอเล็ต

คลุมเครือ คนเริ่มนิทาลับหลังว่าพ่อแม่บ้านนั้นเอาเหล้าให้ลูกที่ยังเป็นเด็กประถมดึ่ม ี่เงาจริงๆ

นับแต่นั้นมา เวลาฉันดึ่มไซเดอร์ใส่สืผสมอาหาร แม่จะแซวว่า “ดึ่มเหล้าเหรออ” ส่วนพ่อก็จะหลุดหัวเราะ เหตุการณ์นั้นกลายเป็นเรื่องตลกของบ้านเรา ฉันเลยไม่เจ็บปวดใจแม้แต่น้อยเวลาโดนนิทหาที่โรงเรียน

ตั้งแต่เกิดเหตุการณ์นั้น ใครๆ ต่างมองว่าฉันเป็นคนประหลาด ในห้องเรียนฉันมีเพื่อนแค่หยิบมือ รู้สึกลำบากเวลาต้องจับกลุ่มในชั่วโมงเรียน

คนอื่นดีตัวออกห่าง เพราะฉันเป็นเด็กจากครอบครัวประหลาด

คนในห้องกระซิบกระซาบกันมาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้วว่า แม่ของฉันดึ่มเหล้าตั้งแต่หัววัน ทั้งเรื่องแม่ทำอาหารเฉพาะเวลาที่อยากทำ เรื่องกินไอศกรีมเป็นมือเย็นเป็นครั้งคราว เรื่องดูภาพยนตร์ที่รุนแรงเกินไปสำหรับเด็กพร้อมหน้าพร้อมตากัน เรื่องพ่อกับแม่จูบกัน ทั้งหมดนั้นล้วนเป็นเรื่องเหลือเชื่อในความรู้สึกของเพื่อนร่วมห้อง

กระทั่งเรื่องที่แม่ทะเล่บีสวยเป็นประจำ พวกป่าที่แมนชั้นเดียวกันยังบอกว่าไม่เหมาะ เพราะอะไรกันนะ ฉันชอบของสวยๆ งามๆ เป็นที่สุด พ่อกับแม่ก็เหมือนกัน ทุกคนเกลียดของสวยๆ งามๆ หรือ ฟิลิกซ์

“ปิ่นมะเขือเทศออกผลดกดีจัง”

พ่อทำตาหยีมองมะเขือเทศจิ๋วตรงระเบียบ วันนั้นเป็นวันหยุดหน้าร้อน จักจั่นอาบู่ระ^๑ ร้องระงม เราสามคนนั่งริมหน้าต่าง มองมะเขือเทศแดงกว่า และมะเขือม่วงที่ผิวเป็นมันเงา ฉันนั่งสุขสันต์อยู่ตรงกลางพ่อกับแม่ที่ดึ่มเหล้าเหื่อไหลไคลย้อย

บ้านเราเป็นห้องที่แมนชั้นเก่าๆ ของเทศบาล แต่พิเศษยิ่งกว่าบ้านของเพื่อนคนไหนๆ ที่ฉันเคยไปเที่ยว ในฤดูร้อนระเบียบสี่เทาที่มีฝนซึ่มจะอุดมสมบูรณ์ด้วยดอกไม้และผักราวกับอยู่ในป่า กรงนกสีทองขึ้นสนิม

^๑ ขนาดตัวยาวประมาณ 56-60 มิลลิเมตร ลำตัวมีสีดำ ปีกสีน้ำตาลแดงโปร่งแสง เป็นจักจั่นที่พบเห็นได้มากที่สุด จะออกมาให้เห็นช่วงเดือนกรกฎาคมถึงกันยายน

เหมือนที่เห็นในต่างแดนแขวนอยู่บนราวตากผ้าไม่ไผ่สีน้ำตาลเข้ม นกน้อย
เซรามิกในกรงค้ายากันยุงในปาก ปลาทองที่ตกได้ในงานเทศกาลฤดูร้อน
ว่ายอยู่ในไหศิลาลด¹⁰ ปลอม เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ ฉันจะแต่งงานกับคนแบบ
พ่อและใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานเหมือนแม่

“เฮ้อ หนูก็อยากโตเป็นผู้ใหญ่เร็วๆ จัง”

“ไม่ต้องรีบโตขนาดนั้นก็ได้”

พอกอดฉันแน่นจนฉันเกือบพ่นไซเดอร์ออกมา

“มินาโตะคุง กอดฉันแน่นๆ บ้างสิ”

แม่เอ๋ย พ่อยื่นมือมารวบฉันกับแม่ไปกอดแน่นทั้งคู่

มีพ่อ แม่ แล้วก็นั่น แสงส่องผ่านเอเมอร์ลด์ คุณเลอว์กับไซเดอร์
สีเขียวอ่อนในแก้วที่มีหยดน้ำเกาะ ช่างงดงามเหมือนฝัน ถึงพ่อกับแม่เป็น
คนพิลึก ฉันก็รักทั้งคู่ที่สุด ไม่รู้สึกว่าคุณพิลึกเป็นปัญหาแม้แต่นิดเดียว
นั่นคือฤดูใบไม้ผลิในโลกของฉัน

ฉันเคยเชื่อว่าความสุขนั้นจะคงอยู่ชั่ววันรันดร์

*

แล้วทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้

ฉันวางกระเป๋าแรนเซลที่ทั้งหนักและแข็งที่โคนต้นไม้ เข้าไปร่วมวง
กับทุกคนที่กำลังเล่นวิ่งไล่จับ หัวเราะเฮฮาอย่างเต็มที่เหมือนว่าความ
ความจริงอยากรีบกลับบ้านไปซบคาลพิสดัมและนอนกลิ้งอ่านหนังสือเล่ม
โปรดแต่ๆ

เรื่องนั้นกลายเป็นฝันที่ไม่เป็นจริงแล้ว พ่อหายไปก่อน ตามด้วยแม่
ฉันเลยถูกป้ารับมาดูแล คนที่ฉันเคยพบแต่ไม่กี่ครั้งเข้ามากอดฉันน้ำตาปริม
และพูดว่า ซาราสะจัง คงขมขื่นสินะ ฉันได้แต่ตกใจ

¹⁰Ceadon เครื่องปั้นดินเผาที่เคลือบด้วยวัสดุจากธรรมชาติ

“วันนี้จะทำของโปรดของซาราสะจะเป็นมื่อเย็นนะจ๊ะ”

วันแรกป่าถามฉันด้วยแววตาเปี่ยมความเห็นอกเห็นใจว่าอยากกินอะไร ฉันตอบว่าไอศกรีม เกิดเหตุการณ์มากมายในระยะเวลาอันสั้น ฉันเหนื่อยมาก รู้สึกเหมือนไข้ขึ้นและไม่อยากอาหาร ตามธรรมเนียมของบ้านฉันจะกินไอศกรีมในวันแบบนี้

“กินไอศกรีมเป็นมื่อเย็นไม่ได้หรอก”

ป่าทำหน้าที่เหมือนจะบอกว่าฉันพูดบ้าๆ จากนั้นรีบยิ้มแล้วบอกว่าฉันน่าจะทำไก่ทอดคาราอาเกะให้กินนะ ฉันชอบไก่ทอดคาราอาเกะ แต่ไก่ทอดคาราอาเกะเป็นอาหารแสลงที่สุดสำหรับสภาพร่างกายในวันนั้น

“คานาอิ ซาราสะคะ ขอฝากตัวด้วยนะคะ”

เมืองที่ไม่รู้จัก โรงเรียนประถมที่ไม่เคยมา วันแรกที่ย้ายมาโรงเรียนนี้ทุกคนพากันหัวเราะกระเป่าครำดาเบลส์ฟ้าบนหลังฉัน อีกเรื่องคือเด็กส่วนใหญ่ในโรงเรียนใส่เครื่องแบบตามที่กำหนด ฉันไม่ควรสวมชุดเดรสสีขาวมา มันโดดเด่นจากคนอื่นอย่างเห็นได้ชัดในโรงเรียนประถมแห่งใหม่ แต่ตอนอยู่โรงเรียนเดิมก็โดดเด่นจากคนอื่นเหมือนกัน ฉันคุ้นกับเรื่องแบบนี้แล้ว

แต่มีข้อแตกต่างกับโรงเรียนเดิม ไม่มีใครสักคนพูดด้วยรอยยิ้มว่าไม่เห็นเป็นไรเลย พอฉันกลับบ้านอย่างอานวิ¹¹ ไม่สมเป็นเด็ก (คำนี้พ่อเป็นคนสอน พ่อชมเสมอว่าซาราสะดูอานวิไม่สมเป็นเด็กเลยนะ) ป่ายังคำถามใส่ว่า มีเพื่อนหรือยัง แนะนำตัวได้ราบรื่นดีหรือเปล่า ครูว่ายังไงบ้าง

ยังไม่มีเพื่อน แนะนำตัวได้ราบรื่นดี กรุถามว่ามีกระเป่าแรนเซลหรือเปล่า เมื่อฉันตอบตามตรง ป่าทำหน้าที่เหมือนโลกถึงกาลอวสาน บอกว่าขอโทษที่ช้านะจ๊ะ วันนี้ซื้อมาให้แล้วละ จากนั้นยื่นกระเป่าแรนเซลสีแดงที่หนักและแข็งให้ฉัน สีน้าฉันในตอนนั้นคงอานวิที่สุดในประวัติศาสตร์ของตัวเองแล้ว นั่นคงเป็นครั้งแรกที่ฉันทำให้ป่าไม่พอใจ

ตั้งแต่นั้นมาฉันทำพลาดครั้งแล้วครั้งเล่า พอฉันรินเปียร์ด้วยความ

¹¹ Ennuui ภาษาฝรั่งเศส แปลว่า เบื่อหน่าย เฉื่อยชา

ปรารภนาดีให้ลูงที่ดื่มเหล้ามื่อเย็น ป้าช่วยขวดเปียร์ไปจากฉันและบอกว่า
เป็นเด็กเป็นเล็กไม่ต้องทำเรื่องแบบนั้นหรอก ไม่เข้าใจสักนิดว่าเพราะอะไร
ป้าทำหน้าบึ้ง

ไม่ว่าจะขวดเหล้ารัม ขวดเหล้าจิน ขวดเหล้าวอดกา และขวดเตกีลา
ซึ่งมีฉลากภาษาต่างประเทศที่ฉ่นออกเสียงไม่ถูกแปะอยู่ หรือสุราสีสัน
สดใสที่มีแสงส่องผ่านจนดูราวกับสีน้ำทะเลของเกาะทางตอนใต้ สีตักแตน
กลางฤดูร้อน และสีแอมป์เปลอาบยาพิษในเรื่องสโนว์ไวต์ ในสายตาของฉัน
สิ่งเหล่านั้นงดงามยิ่งกว่าเครื่องประดับลายการ์ตูนที่ทุกคนในห้องเอามา
อวดกันเป็นไหนๆ ฉันถึงกับเอาขวดเปล่ามาวางประดับริมหน้าต่างที่ห้อง
ตัวเองเลยทีเดียว

“เลิกกินเหล้าเหมือนสาวนั่งดริงก์ที่บ้านนี้สักทีนะ”

สาวนั่งดริงก์คืออะไรหนอ พ่อกับแม่เรียกคนชงเหล้าว่าบาร์เทนเดอร์
ต่างจากค่านันหรือเปล่า ฉันเคยชงเหล้าให้พ่อกับแม่ แต่ขิ้นเล่าเรื่องนั้นคง
โดนดุหนักกว่าเดิมเลยเจ็บไว้ นึกถึงตอนโดนต่อว่าในการประชุมห้องที่
งี่เง่าไร้สาระขิ้นมาเลย ป้ายกมือก่ายหน้าผาก

“จริงๆ เลยนะ เห็นแค่นี้ก็รู้แล้ว อาการิเลี้ยงลูกประสาอะไร นึก
ว่าแต่งงานกับมินาโตะคุงแล้วจะเป็นผู้เป็นคนขิ้นบ้าง นี่ยังทำเรื่องน่าอาย
แบบนี้อยู่อีก”

“อย่าพูดต่อหน้าเด็กเลยน้า”

ลูกกล่าวระหว่างดูฟุตบอล

“คุณไม่รู้หรือว่า อาการิเคยทำให้ฉันต้องเจอเรื่องแยๆ มามาก
แค่ไหน ชอบทำตัวตามอำเภอใจมาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว จู่ๆ ก็ไปอยู่กับ
เด็กผู้ชาย ยังเป็นนักเรียนแต่ดันทำงานพิเศษตอนกลางคืน”

ป้ากับแม่เป็นพี่น้องที่ไม่สนิทกันนี้เอง

ระหว่างชั้นโดนดู ทากาฮิโระ นักเรียนมัธยมต้นปีที่สอง ซึ่งเป็นลูกชาย
คนเดียวของครอบครัวป้า เอาแต่ขิ้นมีเลศนัยตลอดเวลา ฉันเกลียดลูกพี่

ลูกน้องคนนี่ที่สุด เขาจ้างฉันไม่วางตาตั้งแต่วันแรกแล้ว แวต่าน่าขยะแขยง พอฉันถามว่ามีอะไร ทากาอิโระแค้นเสียงขึ้นจุกแล้วเดินไปทางอื่น

—ไม่ชอบเอาซะเลย

ยิ่งความไม่สบายใจเล็กๆ น้อยๆ สะสมเพิ่มพูน และติดขัดกับการอยู่บ้านป่ามากเท่าไร ฉันก็ต้องปรับเปลี่ยนทัศนคติของตัวเอง สามัญสำนึกของฉันคือเรื่องไร้สามัญสำนึกที่บ้านของป่า ฉันไม่เข้มแข็งพอจะลุกขึ้นมาปฏิรูปด้วยตัวคนเดียวในสภาพแวดล้อมที่ตัวเองโดดเดี่ยวเดียวดาย

ฉันเริ่มแกล้งทำตัวเป็นเด็กมีสามัญสำนึก ทิ้งกระเป๋าคาร์ตาเบล สีฟ้า สะพายกระเป๋าแรนเชลที่หนักและแข็ง เพื่อนร่วมห้องขวบอะไรน่ารัก ฉันก็ชมตาม ขากลับแวะเล่นที่สนามเด็กเล่น หัวเราะ เล่นวิ่งไล่จับ พร้อมกับนึกถึงกฎระเบียบที่ปกครองโลกนี้อย่างนุ่มนวล

ครูเคยเขียนในสมุดพกว่า คุณคานาอิเป็นคนหัวดีอยู่เหมือนกัน แต่ที่จริงขอแค่มีใครบอกคำตอบต่อข้อสงสัยต่างๆ นานาของฉัน ฉันก็พร้อมจะยอมรับฟัง

ยกตัวอย่างเช่น เหตุผลที่ห้ามกินไอศกรีมเป็นมือเย็น ฉันอยากได้คำตอบชัดเจนว่า คุณค่าทางโภชนาการจะได้รับจากอาหารมือเย็นเท่านั้น หรือไม่ก็ถ้ากินไอศกรีมเป็นมือเย็น ฟันจะผุแน่นอนร้อยเปอร์เซ็นต์ อะ เหตุผลที่เด็กห้ามรินเหล้าด้วย อยากได้เหตุผลที่ทอประกายและทำให้ฉันประจักษ์แจ้งยิ่งกว่าโลกที่พ่อ แม่ และฉันเคยสร้างไว้

ฉันเริ่มปฏิบัติตามกฎเกณฑ์โดยไม่รู้เหตุผลและไม่เข้าใจความหมาย เพื่อให้ความเจ็บปวดบรรเทาลงทีละน้อยจากแต่ละวันที่ดำเนินต่อไปอย่างไร้จุดสิ้นสุด

“อ๊ะ หมอนั่นมาอีกแล้ว” โยโกะจ้งพุดขณะเล่นวิ่งไล่จับ ชายหนุ่มนั่งอยู่ตรงม้านั่งใต้ร่มเงาของต้นยามะโบชิ¹² ตันใหญ่

¹² ตันไม้สูงผลัดใบ ขึ้นตามธรรมชาติบนภูเขา ช่วงต้นฤดูร้อนกลีบใบสีขาวเหมือนกลีบดอกไม้วัดจะเปิดออก ผลที่สูงงอมเป็นสีแดงสามารถรับประทานได้

